

[Ragnhild Andersen.]

det var fornødent først at gennemføre en mere retfærdig folke- og invalidepension for de dårligst stillede. Vi så derfor helst, at de bedst bemidlede ventede, i hvert fald til en sådan ordning var gennemført. Det samme synspunkt har vi i denne sag for den færøske befolknings vedkommende.

Det er i øvrigt opfattelsen i min gruppe, at vi må væk fra den sædvane, at fremskridtslove, som indeholder sociale forbedringer, samtidig indeholder de gammelkendte klausuler om, at Færøerne og Grønland er undtaget. Det kender vi indtil nu fra alt for mange love. Disse lovforslags fremsættelse er jo udtryk for, at man vil væk derfra, og det er mit håb, at det snart må ske. Den færøske og den grønlandske befolkning er jo en del af befolkningen i det, vi kalder riget, og bør derfor ikke i social henseende være ringere stillet end den danske befolkning.

Jeg skal tillade mig på min gruppes vegne at gøre nogle enkelte bemærkninger om lovforslagenes bestemmelser, idet vi ikke er enige i visse spørgsmål. Det gælder først og fremmest forslaget om at forhøje tilgangsalderen for folkepension med 2 år til 62 år for enlige kvinder og 67 år for mænd og gifte kvinder. Den kommunistiske gruppe kan ikke tiltræde denne forhøjelse. Vi gik, som det vil erindres, skarpt imod en forhøjelse af aldersgrænserne her i landet, og vi har ikke ændret vort synspunkt i denne sag. Som det er kendt, har vi også her i tinget i denne vinter fremsat et lovforslag om at vende tilbage til aldersgrænsen 60 og 65 år for henholdsvis enlige kvinder og for mænd og gifte kvinder. Dette forslag befinder sig i et udvalg, som det ærede medlem hr. Hjortnæs er formand for. Jeg vil gerne i forbindelse med denne debat efterlyse, hvad der er sket i dette udvalg, om der er gjort noget ved spørgsmålet, eller om der måske kun, som det synes, er afholdt det sættende møde, hvori man vælger formand og sekretær.

Når regeringen i dag foreslår den samme 2 års forhøjelse i tilgangsalderen for befolkningen på Færøerne, som er gennemført her, ligger der heri naturligvis et klart udtryk for regeringens holdning og opfattelse af aldersgrænserne. Den kommunistiske gruppe har imidlertid en anden mening, idet vi er klar over, at masser af mennesker i Danmark og

uden tvivl også på Færøerne er slidt op, før de er 62 og 67 år, og derfor finder det urimeligt, at man nu også forhøjer tilgangsalderen for færingerne. Efter vor opfattelse er der her tale om et meget alvorligt tilbageskridt. Det gælder ikke mindst for kvinderne, der, når de var alene, hidtil har kunnet få aldersrente fra det 60. år, men nu altså skal vente med folkepensionen, til de er 62, år efter forløbet af den overgangsperiode, som allerede er omtalt. For de gifte kvinder gælder det samme. Hvor mange kvinder på Færøerne, må jeg spørge, har helbred til og muligheder for at arbejde, til de er 67 år? Det er kun et lille fåtal. Det er det her i landet, og jeg skulle tage meget fejl, om ikke forholdene er endnu vanskeligere på Færøerne, end de er i Danmark med hensyn til arbejdsmuligheder til det 67. år. Og er det faktiske forhold ikke også det, at mange søfolk, arbejdere, fiskere og smålandbrugere på Færøerne for mændenes vedkommende hverken har helbred til eller mulighed for at tjene det daglige brød, til de er fyldt 67 år? Det tillader jeg mig at tro, og jeg forstår ikke, at man i vor tid, hvor teknikken går frem med stormskridt, og hvor man oven i købet fra mange sider frygter begrænsning af arbejdskraft til arbejdsmarkedet takket være teknik, automatisering og atomisering o. s. v., har sådan en hast med at gennemføre en forlængelse af arbejdsdagen for de arbejdende mennesker. Det skulle ikke være nødvendigt i et så teknisk højt udviklet samfund som det, vi er på vej ind i.

Hvad angår de ældre enlige kvinders forhold, som jeg nys var inde på, har vi her i landet visse erfaringer, som kommunalbestyrelserne for nylig kunne gøre os delagtige i i forbindelse med loven om enkepension, idet de lige så vel som den betænkning, der kom i forbindelse med enkepensionsloven, kunne oplyse tinget om, at adskillige tusinde enlige kvinder ud over landet befandt sig i vanskeligheder helbredsmæssigt og med hensyn til muligheder for arbejde i en sådan grad, at masser måtte søge socialkontoret om hjælp allerede i alderen mellem 50 og 60 år. Når det ser sådan ud her, hvad taler da for, at det skulle se anderledes eller bedre ud på Færøerne?

I denne forbindelse vil jeg for øvrigt gerne spørge den højtærede socialminister, om